

Omella i Pardo reforcen el missatge de convivència en la Diada i Pardo recorda els presos

Dij, 6/09/2018 per Catalunya Religió

(CR) L'arquebisbe de Barcelona, **Joan Josep Omella**, i el bisbe Girona, **Francesc Pardo**, afronten en les cartes dominicals d'aquest diumenge la situació política que viu Catalunya davant la celebració de la Diada de l'11 de Setembre. Els dos insisteixen en el missatge de "cohesió social" i "convivència" que han transmès els bisbes catalans en les notes conjuntes. Pardo fa també una demanada concreta a "ser molt a prop" dels presos i exiliats "que sofreixen".

El cardenal Omella dedica [la carta setmanal](#) a la "Diada de Catalunya" i argumenta en una línia similar al que ja va expressar [en una carta](#) del gener d'aquest any. Demana que aquest 11 de setembre es faci "present l'esperit franciscà, tan arrelat a la cultura catalana". Assegura que "només en un clima de concòrdia és possible avançar cap a 'una solució justa a la situació creada que sigui mínimament acceptable per a tots, amb un gran esforç de diàleg'" que [demanaven els bisbes catalans](#) el passat febrer.

Segons Omella, "darrerament hem viscut fets i signes positius en aquesta línia. Tant de bo n'arribin d'altres i puguem crear un clima nou". També assegura que "l'Església catòlica cal que sigui un factor de cohesió social, una instància que cerqui i promogui camins de bona voluntat, camins d'esperança i pau, camins de comunió i no de confrontació".

El bisbe de Girona també centra [la carta dominical](#) en la "Diada Nacional" en una situació "complexa que comporta sofriment i, alhora, esperança". Explica que "el manament de l'amor als altres com a exigència evangèlica també inclou l'amor al propi país i a la seva gent, i compartir els seus goigs, sofriments i esperances".

Pardo creu que "ens ha de preocupar la tensió que es viu, en algunes situacions, entre grups de diverses opcions polítiques" amb "enfrentaments que dificulten la

convivència”. “No hem respondre a les desqualificacions amb més desqualificacions, sinó valorar la pluralitat mantenint el respecte mutu” diu. I que “No esquinçem llaços. Al contrari: en positiu, construïm ponts de «comunió», exigència especial per a nosaltres, cristians.

Presos i exili

El bisbe de Girona, però, comença la seva carta remarcant que “vivim sentiments de dolor i preocupació pels qui estan privats de llibertat a la presó amb unes acusacions que gran part de la ciutadania rebutja; també pels qui s’han vist forçats, d’una manera o altra, a l’exili”. I que “com a cristians, sempre ens cal ser molt a prop de les persones que sofreixen, i per això en aquesta diada ens hem de sentir propers a totes elles, no per opcions polítiques, sinó per exigències de la nostra fe i de les obres de misericòrdia”. Un idea en la línia de [la posició](#) dels bisbes catalans respecte l’acostament dels presos.

Altres bisbes i eclesiàstics també s’han pronunciat denunciant aquesta situació. Fa pocs dies, l’arquebisbe d’Urgell, **Joan-Enric Vives**, durant la festa de Sant Gil al Santuari de Núria, [va demanar](#) la bona convivència entre tots els catalans, el diàleg i el respecte i l’alliberament i el bon tracte de tots els presos, els preventius i els ja jutjats, i totes les persones que estan lluny del país per motius diversos.

Aquest és el text de les dues cartes dominicals que publiquen els fulls diocesans d’aquest diumenge que parlen de la Diada.

Davant la Diada d’aquest any

Cardenal Joan Josep Omella. Arquebisbe de Barcelona

Davant la Diada de Catalunya, que s’escau el proper dimarts, em venen a la memòria les paraules inicials d’una famosa pregària per la pau, segons l’esperit de sant Francesc d’Assís. Amb aquestes paraules, molts homes i moltes dones de bona voluntat d’arreu del món s’han dirigit a Déu durant segles. Són aquestes: «Senyor, feu de mi un instrument de la vostra pau. Que on hi hagi odi, hi posi amor. On hi hagi ofensa, hi posi perdó. On hi hagi discòrdia, hi posi la unió. On hi hagi error, hi posi la veritat».

Aquest Onze de Setembre pot ser un bon dia per fer present l’esperit franciscà, tan arrelat a la cultura catalana. En les actuals circumstàncies, és possible que algú pensi que això és una utopia. Però hi ha utopies que, amb la bona voluntat de tots i amb creativitat, acaben convertint-se en realitat.

Ja ho vam dir els bisbes de les diòcesis catalanes en la trobada del setze de febrer d’aquest any: «Els bisbes [...] adreçem una crida a tothom a fer un esforç per refer la confiança mútua dins d’una societat com la nostra en la qual es dona una gran pluralitat cultural, política i també religiosa. La cohesió social, la concòrdia, sentir-nos propers els uns als altres i el respecte als drets de totes les persones que viuen a Catalunya ha de ser un dels nostres objectius prioritaris en aquest moment».

El meu desig és fer una crida a la concòrdia, perquè em sembla que només en un clima de concòrdia és possible avançar cap a «una solució justa a la situació creada que sigui mínimament acceptable per a tots, amb un gran esforç de diàleg

des de la veritat, amb generositat i amb recerca del bé comú». Darrerament hem viscut fets i signes positius en aquesta línia. Tant de bo n'arribin d'altres i puguem crear un clima nou. Que Déu ens hi ajudi!

Cal bastir ponts. I cal fomentar una convivència vital i confiada. L'Església catòlica cal que sigui un factor de cohesió social, una instància que cerqui i promogui camins de bona voluntat, camins d'esperança i pau, camins de comunió i no de confrontació.

Us demano, doncs, que pregueu a Déu pel nostre poble i que feu vostra la pregària de sant Francesc. Em sembla que té el mèrit de ser tan universal que la poden fer seva tots els homes i les dones de bona voluntat, sigui quina sigui la seva religió o actitud davant les creences. També recordo que al Missal Romà hi ha una bonica pregària pel propi país o per la pròpia ciutat, que es refereix significativament a l'esperit de concòrdia, i que diu: «Déu, Pare nostre, que amb admirable providència governeu el món, escolteu aquesta pregària pel nostre país, perquè la saviesa de les seves autoritats i l'honestetat dels seus ciutadans enrobusteixin la concòrdia i la justícia i puguem viure en la pau i en el progrés constant». Només puc afegir-hi: que així sigui. Bona Diada a tothom!

Diada Nacional de Catalunya

Francesc Pardo. Bisbe de Girona.

Dimarts celebrem la Diada Nacional. A Catalunya vivim una situació complexa que comporta sofriment i, alhora, esperança. El manament de l'amor als altres com a exigència evangèlica també inclou l'amor al propi país i a la seva gent, i compartir els seus goigs, sofriments i esperances.

Els cristians, com recomana sant Pau, ens hem d'interessar per tot allò que és respectable, just, amable... per tot allò que és virtuós i digne d'elogi. Com a ciutadans, ens preocupem sempre pel present i pel futur de Catalunya, però més en diades assenyalades, com ho és la Diada Nacional.

Vivim sentiments de dolor i preocupació pels qui estan privats de llibertat a la presó amb unes acusacions que gran part de la ciutadania rebutja; també pels qui s'han vist forçats, d'una manera o altra, a l'exili. No podem oblidar el sofriment i l'angoixa d'ells mateixos i de les seves famílies.

Com a cristians, sempre ens cal ser molt a prop de les persones que sofreixen, i per això en aquesta diada ens hem de sentir propers a totes elles, no per opcions polítiques, sinó per exigències de la nostra fe i de les obres de misericòrdia.

Tanmateix, també ens ha de preocupar la tensió que es viu, en algunes situacions, entre grups de diverses opcions polítiques amb relació a Espanya. Aquesta tensió provoca enfrontaments que dificulten la convivència.

Siguem conscients que ningú no és propietari del país, i que el país no acull una sola cultura ni admet una sola manera d'estimar-lo. És prioritari esforçar-se per cercar el bé comú per sobre de la pròpia manera de pensar el present o el futur, i per sobre de qualsevol estratègia. Concretament, ens cal ser respectuosos, justos, amables envers les persones i grups que tenen diferents opcions en relació amb el

present i el futur de Catalunya. Per això cal sempre el discerniment i un comportament pacificador i cívic.

L'amor al propi país i la recerca de la seva millora en totes les dimensions no ha de convertir-se en una actitud egoista i tancada. Al contrari, cal que aquesta actitud promogui la convicció que també som ciutadans del món, amb voluntat de cercar la millor manera de conviure amb els diversos pobles d'Espanya i d'arreu.

Tractem bé tota persona: les persones més properes i les més allunyades de nosaltres a causa de les seves posicions, tarannàs... i tant en les relacions d'àmbit familiar i veïnal com polític. No hem respondre a les desqualificacions amb més desqualificacions, sinó valorar la pluralitat mantenint el respecte mutu. És fonamental preservar la convivència atenent a la diferència com a necessari patrimoni col·lectiu. No esquinçem llaços. Al contrari: en positiu, construïm ponts de «comunió», exigència especial per a nosaltres, cristians.

L'amor a Catalunya es manifesta per a nosaltres en diverses accions, però també en la pregària. Cadascú ha d'actuar segons les seves conviccions i participar en els actes que consideri més adients, amb la condició que siguin pacífics i respectin els drets de les persones.

I també cal pregar per Catalunya. La pregària no significa magnificar cap opció, sinó confiar a Déu els fets i situacions que es viuen i estar atents a la seva Paraula. La pregària és, sobretot, una actitud en el moment d'afrontar les alegries, les penes i les preocupacions. I, des d'aquesta experiència, ens ajudarà a viure cada moment de la nostra vida, d'il·luminar-la i confortar-la.